

BIN NEN STE BUI TEN

FOTOEXPOSITIE
TRICHT 2021

Tricht BinnensteBuiten

fotoexpositie - maart 2021

Tricht BinnensteBuiten

Wandelen langs 30 portretten in Tricht

De buitenexpositie 'BinnensteBuiten' toont in dertig portretten openhartige foto's en verhalen van inwoners van Tricht. Zij vertellen over hun dagelijkse leven en over hoe ze de impact van de coronacrisis ervaren. Welke invloed heeft het op hun werk, schooltijd en sociale leven? Waar worden ze blij of verdrietig van? BinnensteBuiten is een expositie vol herkenbare én verrassende verhalen om te delen met elkaar.

van, voor en door het dorp

Door de coronacrisis zitten we meer dan ooit thuis. Er is minder contact met familie, vrienden en burens. We dreigen elkaar uit het oog te verliezen. Het project BinnensteBuiten is een initiatief van het Dorpshuis Tricht i.s.m. Platform Tricht Springlevend om het onderlinge contact in het dorp te versterken en bewoners een stem te geven. Juist nu!

Tien interviewers uit Tricht en acht fotografen van de lokale fotogroep maakten dertig innemende portretten van kinderen, jongeren, ouderen, gezinnen, stellen en... het voetbalteam.

De portretten waren te bezichtigen van 27 maart t/m mei 2021 op tien buitenlocaties in Tricht en zijn nu gebundeld in deze brochure. Opdat we elkaar zullen blijven zien, elkaars verhalen niet zullen vergeten en naar elkaar blijven omkijken.

Veel leesplezier.

Irene van Helden
Kristin Vermeulen
Ton vanVlijmen

COLOFON

idee en organisatie: Irene van Helden, Kristin Vermeulen, Ton van Vlijmen

fotografen: Imke van Amerom-Dreschler, Tom de Bruin, Björn van Diejen, Ab Donker, James Huddleston Slater, Vivien de Laak, Frank Pietersen, Dirk Schmidt

interviewers: Ewout Bomert, Marijke van den Bosch, Els van Breukelen, Aukje van Ekeren, Carin Fijnaut, Henk Fonteijn, Margreet van Iterson, Jacqueline van Kessel, Carolien Nagelsmit, Willy Roberti

vormgeving: Ab Hooijer

realisatie: Wim Portengen,

MAUD VISSERS EN MAUDY HAK

“We vinden de thuischool het vervelendste.”

Maud (links op de foto): “Ik mis de uitjes, zoals naar een restaurantje gaan, een pretpark of de dierentuin. Ook mis ik de gezelligheid. We hebben een grote familie en we gingen wel eens met zijn allen ergens naar toe. Dat mis ik. Ik kan wel meer buiten spelen.” Maudy: “Ik vind het niet leuk dat ik buiten weinig vriendinnen tegen kom om mee te spelen omdat de meeste mensen binnen zijn. En je kunt je verjaardag niet groot vieren. Ik vind het fijn om meer tijd met de familie door te brengen.”

Waar beide vriendinnen het over eens zijn is dat de thuischool het vervelendste is van deze tijd: “We missen de sociale contacten.” Maudy: “Je ontmoet maar een paar kinderen op school en de rest zie je via een scherm.” Maud: “Als je iets niet snapt, dan kan juf het moeilijker uitleggen.” Gelukkig zijn er moeders en zussen om te helpen.

Maud knutselt graag en speelt veel met haar hamster. “Ik speel ook wel eens met mijn zusje en met mijn vriendinnen. Ik skeeler graag en ik rij paard. Dat doe ik buiten, dus dat kan doorgaan.” Maudy zit tot 15.00 uur op school: “Daarna doe ik wel eens een spelletje met mijn zusjes. Ik zit op gym en korfbal en dat gaat allebei niet door. Op woensdagmiddag help ik juf Coby met de gym, maar dat kan ook niet doorgaan. Ik skeeler wel eens.”

Heeft een jaar lang corona ook iets opgeleverd? Maud: “Alles is heel anders geworden. De drukte en gezelligheid is weg en ik zie dat winkels het moeilijk hebben en failliet gaan.” Maudy: “Je bent meer met je familie. Dat vind ik gezellig. We zitten wel meer op elkaars lip en daarom krijg ik een eigen kamer.”

Maudy: “Ik ben er trots op dat het goed lukt met de thuisstudie. Daarnaast ben ik blij hoe goed het bij ons thuis gaat met elkaar.” Maud: “Ik ben er trots op dat rekenen goed gaat, dat ik mijn schoolwerk afkrijg, terwijl ik op mijn eigen kamer zit en dat ik zelfstandig werk.”

DOUBRA OKUNWEI

“Samen kom je verder dan in je eentje.”

“Wat ik het meest gemist heb in deze tijd, is naar de bioscoop gaan met vrienden en het tafeltennistoernooi dat ik organiseerde op mijn werk. Op vrijdag werd er na werktijd getafeltennist, lieten we eten komen en dan gingen we rond een uurtje of 8/9 naar huis. Het moeilijkst vind ik het afstand houden. Normaal kon ik meerijden met de auto, maar dat mocht niet meer en toen moest ik naar het werk met de trein en met een mondkapje op; dat vond ik echt niet leuk. En als de trein dan niet rijdt, dan moet je met de bus. Dat is wel het allergenste. Het meest heb ik me in die periode geërgerd aan mensen die denken dat de regels niet voor hen gelden.

Wat heel fijn was, was dat ik in deze periode een jaarcontract kreeg op mijn werk. Dat had ik niet verwacht, maar was ik heel blij mee. Ik ben trots op het bedrijf waar ik werk. Daar heb ik veel vrienden gemaakt, van verschillende leeftijden, dat is zo leuk om mee te maken. Teamwork is voor mij heel belangrijk; samen kunnen we betere prestaties leveren. Het gaat niet om de eenling, het gaat om wat je samen bereiken kunt.

Ik ben trots op wat ik bereikt heb op mijn werk. Van elk onderdeel van de 3D printer weet ik waarvoor het dient. Het lijkt me mooi om een stamboom van mijn familie te printen, dat ga ik zelf ontwerpen. Ik ben trots op mijn familie.

Sinds de coronatijd Netflix ik veel en op zondag ga ik met een collega films kijken. Normaal keek ik naar Amerikaanse series, nu kijk ik naar Zuid-Koreaanse series, dat is echt geweldig. Nooit gedacht dat ik daar naar zou gaan kijken. En via Facebook volg ik een Japanse gozer met fitnessoefeningen die je tijdens de lockdown thuis makkelijk kunt doen.

Mijn grootste droom is om voetbaltrainer te worden. Als dit allemaal achter de rug is, ga ik daar werk van maken. Het belangrijkste is: probeer altijd te blijven communiceren met mensen! Samen kom je verder dan in je eentje.”

MARTIN TOONEN

“Ik heb een maand van mijn leven gemist!”

“Van 12 april tot 7 mei 2020 heb ik in Nijmegen op de intensive care in coma op mijn buik aan de beademing gelegen. Daarna volgde nog een lange tijd op de revalidatieafdeling van verpleeghuis Beatrix in Culemborg.

Ik weet van die periode op de IC zelf helemaal niets, maar ik werd er op allerlei manieren fysiek aan herinnerd toen ik weer wakker werd gemaakt uit mijn coma. Mijn linkerbeen kon ik helemaal niet bewegen en ik had ontzettend veel pijn aan mijn linker heup. En last van kortademigheid. Dan moet je weten dat ik voor die tijd nauwelijks thuis was. Ik heb maandenlang verbouwd in het huis van mijn dochter, ik reed op de buurtbus, ik was actief in de groenploeg van VV Tricht en zat bijna iedere dag op het voetbalveld, ik fietste veel, ik zwom...

Toen ik tegen alle verwachting in weer begon te herstellen, had ik me er in eerste instantie bij neergelegd dat ik niks meer kon. Elk stapje vooruit was daarom winst. Toen ze me in Beatrix in de rolstoel hesen, belde ik naar huis: weer een mijlpaal bereikt! Nu kijk ik ernaar uit om weer te kunnen autorijden en fietsen. Daar ben ik keihard voor aan 't oefenen! En intussen ben ik blij met mijn scootmobiel.

Uiteindelijk kijk ik toch terug op een positief jaar. Wat me daarbij het meest heeft geholpen? De kinderen, de kleinkinderen en de vrouw, die hebben heel veel voor me gedaan. En nog! Natuurlijk, ik wist allang hoeveel we voor elkaar betekenen, maar daar ben ik me nog meer bewust van geworden. Dat beschouw ik als de grote winst van deze ervaring.

Zowel in Nijmegen als in Culemborg hoorde ik van de verpleging dat ik zo positief ingesteld was. Maar dat wist ik eigenlijk al wel van mezelf. Ik blijf niet snel hangen in wat niet kan, maar ik kijk naar de mogelijkheden die er zijn en daar ga ik voor!”

interview: Henk Fonteijn, foto: Frank Pietersen

GERLACH VELTHOVEN

“Thuis werken is geen straf.”

Wat hij het meest gemist heeft is het knusse, de gezelligheid, het met elkaar zijn, kletsen, biertje drinken. Met elkaar musiceren en zingen. Er is in de verschillende stadia van de lockdown wel iets mogelijk geweest in grote ruimten, met een gehalveerd gezelschap en op grote afstand. Dit haalt het echter niet bij de situatie vóór corona.

Wat in het begin moeilijk was, was het online vergaderen en lesgeven. In het online vergaderen zijn de technieken inmiddels verbeterd en men is eraan gewend geraakt. Wat fijn is, is dat er veel tijd overblijft omdat er niet of veel minder gereisd hoeft te worden. Ook ná corona is dit een blijvertje. Lesgeven online blijft echter wel lastig. Het sparren met elkaar, op elkaar reageren, elkaar aanvullen... het werkt niet fijn en zal zodra het weer kan overgaan naar 'live'.

Thuis werken is geen straf gezien het fijne plekje in Tricht en het fantastische huis. Het besef hoe fijn dit is, is door corona nog groter geworden. Het onderdeel zijn van zo'n mooie gemeenschap als Tricht geeft een heel goed gevoel.

Gerlach heeft zich na de uitbraak op zijn tuin gestort. Dit heeft voor een grote opbrengst gezorgd van de moestuin. Tot op heden komen nog steeds verschillende groentes op tafel. Wat hij meer doet is wandelen en series kijken. Trots is hij op de opening van twee nieuwe windparken, die door corona drie keer moest worden uitgesteld. Toch kan hij terugkijken op een enorm geslaagde opening met een fietstocht, een barbecue en activiteiten voor de jeugd in het Geofort.

Het belang van duurzaamheid is door corona nog meer naar voren gekomen, ook in de privésfeer. In deze tijd houd je geld over, omdat er ook veel niet kan. Dat maakt hem nog bewuster dat je hier iets zinnigs mee kunt/moet doen in duurzaam opzicht. Zuiniger zijn op wat we hebben!

YMKE SCHULTINK

“Ik vind in de modder lopen heeeel erg leuk!”

“Samen met mijn ouders, 2 oudere broers , jongere zusje en onze hond woon ik in Tricht. Door corona is dat soms lastig omdat je met zijn allen op een hoopje zit.

Ik ga af en toe wel naar school, omdat mijn moeder dan moet werken. Andere dagen werk ik thuis, we hebben niet echt les. Ik heb dan huiswerk, taakjes en opdrachten. Daar heb ik een heel schema voor.

Het is een beetje saai, op school zijn er weinig meisjes. We zijn veel thuis en mogen bijna nergens heen. Ik mis mijn opa en oma's daardoor, die zie ik nu veel minder.

Als het huiswerk af is, meestal eerder dan 15.00 uur, kan ik afspreken om te gaan spelen. Het liefst doe ik dat met Laura, bijna altijd. We spelen Blur, dat is een racespelletje op de computer.

Nu spelen we ook veel achter ons huis in de modder. Daar was eerst een akker en een boomgaard en ook bosjes met hutten. De boomgaard is nu gekapt, er wordt een weg gemaakt.

Ik vind in de modder lopen heeeel erg leuk! Omdat het zo'n leuk geluid maakt als je erdoorheen loopt. Ik ben met Laura laatst met blote voeten door de modder gelopen, we waren heel vies. Of als je valt ben je ook vies, wij moeten dan heel erg lachen.

Later wil ik graag schrijver worden. En ik hoop dat ik op school gauw mijn eigen juffrouw weer krijg.”

HILDA HOL

“Er hangt iets akeligs in de lucht.”

“Mijn kennissen heb ik enorm gemist! Natuurlijk is de omgang met mijn kinderen en kleinkinderen ook veranderd. Maar ze bellen elke avond om beurten, en ze hebben mij facetimen geleerd dus dan zie ik ze ook nog. Ik had de gewoonte het autootje te pakken en spontaan even in Meteren of in Dreumel aan te wippen, dat gebeurt tegenwoordig alleen nog maar op afspraak. En de kleinkinderen zie ik vanzelfsprekend ook een stuk minder.”

“Ik ben de tijd doorgekomen met heel veel lezen. Een van mijn schoondochters heeft me leren lezen op de iPad. Zij zorgt steeds voor nieuwe toevoer van streekromans, want die lees ik graag. Ik heb eigenlijk geen andere hobby's. Af en toe ga ik boodschappen doen. Aanvankelijk deden de kinderen dat voor me, maar op een zeker moment heb ik gezegd: ik ga zelf weer! Ik heb trouwens een periode gehad dat ik dacht: wat kan mij het allemaal schelen! Ik heb toen ook tegen mijn dochter gezegd: stel dat ik ziek word, ik wil niet naar de intensive care, ik wil niet dat er aan me gesleuteld wordt!”

“Sinds mijn man Wijnand is overleden, ervaar ik het leven dikwijls als zwaar. Het alleen thuiskomen, niemand om je verhaal aan kwijt te kunnen. En daar kwam corona nog eens bovenop. Eerst kwam de buurvrouw elke avond nog even buurten, de nieuwtjes uitwisselen. We hielden goed afstand. Maar dat durven we nu niet meer. Nee, ik kan weinig positiefs zeggen over deze tijd. Weet je waar het me aan doet denken? Aan de oorlog. Er hangt iets akeligs in de lucht, je weet niet wat het gaat worden.”

“Deze tijd heeft voor mij weinig positiefs. Ik hoop dat het gauw weer normaal zal zijn. Maar als winstpunten kan ik noemen dat ik met een aantal vriendinnen telefonisch of via FaceTime contact heb. Ook blijf ik mede via een digitale fotolijst op de hoogte van het leven van de kinderen en kleinkinderen. Daarbij is afgelopen augustus een kleinzoon getrouwd en hebben we met zijn allen dat feest mogen meemaken, dat was geweldig!”

SILAS VAN RAVESTIJN

“Samen met mama kan ik goed dingen verzinnen.”

“Ik ben op 28 maart jarig. Dat was net in het begin van de eerste lockdown. Dat vond ik echt héél erg. We vierden het via ‘Meet’, maar dat voelt niet zo lekker. Ik hoop echt dat ik het dit jaar weer gewoon kan vieren met een huis vol visite. Sowieso wil ik dan ‘categorie 1 vuurwerk’ gaan afsteken.

In 2020 zouden we naar een paar festivals gaan en op vakantie naar Japan. Dat is allemaal niet doorgegaan. Gelukkig konden we nog nét wel naar Terschelling en zijn we naar een luxe hoge boomhut gegaan waar we bleven slapen. Ook zijn we in onze eigen tuin in een festivaltent gaan slapen.

Voor school werk ik nu thuis op mijn ‘kinderkantoor’. Ik zit de meeste vakken in de plus-groep. Voor die vakken heb ik nu niet genoeg pluswerk. Dan ben ik klaar met mijn taken en dan denk ik: “wat moet ik nu weer gaan doen”. Soms helpt papa mij dan met een extra uitdaging. We hebben thuis gelukkig wel allemaal een goede plek om te werken en twee wifi netwerken.

Ik zit met de hele klas op WhatsApp. Mijn vriendjes en vriendinnetjes spreek ik ook op ‘Fortnite’ en via de Playstation. Soms spelen we ‘Jachtseizoen’ door heel Tricht, want wij mogen wel gewoon bij elkaar zijn. Ik ben wel iets meer gaan gamen, maar mijn moeder zegt dat ik soms naar buiten moet. Dan ga ik bijvoorbeeld met mijn broer boodschappen doen in Geldermalsen.

Door de coronatijd ben ik samen met mijn broer gaan koken. Dat doen we nog steeds 1x in de twee weken op vrijdag. Omdat we nu allemaal zoveel thuis zijn hebben we ook een ‘dokpotje’ bedacht. We moeten allemaal een stuiver betalen wanneer je zit te klieren of vieze woorden zegt. Met dat geld gaan we dan iets kopen wanneer we weer naar Terschelling gaan.”

RICK VAN GAMEREN**“Mijn sportleven staat op een heel laag pitje.”**

“Het meest heb ik het uitgaan gemist. Gewoon gezellig met wat vrienden zitten of naar de kroeg gaan. Het is natuurlijk nooit fijn als bepaalde maatregelen je opgelegd worden, maar als je dan filmpjes van honderden feestende mensen ziet, dan kan ik me daar wel aan ergeren. Ik vind het soms best wel relaxed om thuis onderwijs te volgen en ik moet zeggen dat ik het reizen naar school ook niet echt mis.

Dit is mijn laatste jaar van de opleiding Marketing Management. Op dit moment loop ik mijn eind afstudeerstage. Daar ben ik vier dagen per week druk mee. Dit doe ik ook weer veel vanuit huis en als de gelegenheid zich voordoet ga ik een dagje naar kantoor. Ik ken daar nog niet veel mensen. Doordat je veel thuis werkt zie je wel veel naambordjes, maar daar heb je dan nog geen gezicht bij. Dat maakt het wel extra lastig. In juni hoop ik afgestudeerd te zijn.

Door de coronamaatregelen ging het restaurant waar ik een bijbaan had dicht en moest ik op zoek naar een ander bijbaantje.

Mijn sportleven staat op een heel laag pitje. Door een knieblesure had ik in principe al een jaar niet gevoetbald toen corona zijn intrede deed, dus voetbal ik nu al twee jaar niet. Balen! Nu kijk ik heel veel profvoetbalwedstrijden op tv. Mijn zaterdagen stonden altijd helemaal in het teken van voetbal, van 's ochtends vroeg tot 's avonds laat. Nu is mijn nieuwe bijbaantje op zaterdag.

In de periode dat de maatregelen het toe lieten, heb ik met een vriend deelgenomen aan Mud Masters; een parcours van 16 km door de modder. Ik heb 40 obstakels overwonnen en de race volbracht. Daar ben ik best trots op.”

DIKKIE DE KEIJZER

“Soms voelt het als oorlog, maar dan zonder wapens.”

“Niet om heel vroom te klinken, maar het eerste wat bij me opkomt dat ik heb gemist is de kerkdienst. Dat is in mijn leven altijd een vast gegeven geweest, zondagmorgen naar de kerk. De stilte, het zingen, de mensen, de rust die ik er vind. Daarnaast was het tijdens de eerste lockdown heel moeilijk dat ik mijn broer Kees niet kon opzoeken. Hij verblijft al lange tijd in verzorgingshuis De Kulenburg in Culemborg, en ik was gewend om elke dag naar hem toe te fietsen. Gelukkig kan ik er nu wel weer terecht.

Er waren ook positieve dingen; leuke attenties aan de deur! Van mijn buurjongetjes uit de straat die voor de kerst met een beschilderd potje met een waxinelichtje en een kerstwens aankwamen. En het pakketje van Tricht Springlevend, en meer van dergelijke verrassingen.

Ik had geen moeite de tijd door te komen. Ik ben geen stilzitter. We hadden een mooi voorjaar en een mooie zomer, dus ik heb veel in de tuin gedaan. En ik fietste heel regelmatig een wat groter rondje dan normaal. Toen het nog mocht, bezocht ik ook regelmatig m'n vriendinnen. Dan konden we lekker bijpraten. Ik verveel me geen moment! Er is de krant, m'n breiwerk, puzzelboekjes, af en toe de televisie, en als ik het genoeg vind, ga ik naar bed!

Ik zeg wel eens: het voelt als de oorlog, maar dan zonder wapens. Toen was ik nog heel jong, maar iets van de sfeer van toen proef ik nu weer. Trouwens ook in 1995, in die eerste dagen rond de evacuatie: je wist niet hoe het af zou lopen. Misschien krijgen we tegenwoordig juist wel te veel informatie!

Ik heb gemerkt dat ik leef vanuit het vertrouwen dat aan het eind van de tunnel altijd weer licht is. En nogmaals, niet omdat ik nou heel vroom wil klinken, maar mijn geloof is daarin belangrijk: ik put kracht uit de overtuiging dat er 'meer dan niks' is en ik geloof dat Onze Lieve Heer het goede voor ons wil. Dat motiveert me om zelf ook naar anderen om te kijken en me in te zetten voor de gemeenschap.”

CORRIE VAN DIGGELEN**“De muziekavondjes in De Beurs. Dat mis ik echt.”**

“Ik werk in het ziekenhuis waar ik de coronapandemie van dichtbij meemaak. Mijn werk is zeker niet meer hetzelfde. Je krijgt met verschillende situaties te maken. Ik heb zelf corona gehad en heb in totaal vijf weken in isolatie gezeten. Ik ondervind nog steeds de naweeën ervan. Sommige dingen moet ik weer rustig opbouwen. Daar ben ik nu mee bezig.

Vóór corona ging ik vrijdags altijd naar de muziekavondjes in ‘De Beurs’ in Geldermalsen. Dat mis ik echt! Ik ben er jaren geleden alleen op afgestapt en heb daar nu een hele vriendenclub opgebouwd. Helaas zie ik die nu minder. Ook mijn familie zie ik stukken minder, wat ik erg jammer vind. Ik probeer ze zoveel mogelijk te bellen.

Weet je wat het is: vroeger maakte je nog weleens een praatje in de supermarkt. Nu door het mondkapje herken je mensen niet zo snel en gaat dat niet zo makkelijk.

Mijn hobby is zingen en ik zing graag jaren 60 nummers. Het optreden ligt nu even stil. Ik ben wel nieuwe nummers aan het uitzoeken. Verder kijk ik graag tv, lees de krant en wandel regelmatig. Als ik naar buiten kijk en dat mooie landschap zie, krijg ik rust.

Corona heeft me wel meer doen beseffen dat je alles wel kunt plannen en doen, maar dat je het toch niet zelf in de hand hebt. Dat zie je maar aan zo’n virus dat de hele wereld platlegt!”

MERLE VERRIPS

“Ik ben ‘veiliger’ gaan denken.”

Merle, 10 jaar en leerling van groep 7, vindt wel dat er een verschil zit tussen de eerste en de tweede golf: “In de tweede golf is alles beter onder controle. In maart vorig jaar, toen de scholen dicht gingen, had je helemaal geen contact meer met elkaar en kwamen er alleen maar filmpjes van school. Gelukkig begonnen later wel de gezamenlijke online lessen en kon je elkaar op het scherm weer zien”.

Ze vindt het leuk op school, kan goed leren en school is soms te makkelijk voor haar. Het grote voordeel nu is wel dat ze online meer uitdagende leerstof krijgt. “Leren van een scherm is wel heel wat anders dan in de klas zitten. Grappige momenten uit de klas ontgaan je dan. Maar wel fijn dat je wat later op kunt staan i.v.m. de online lessen van school.”

Wat ze het meeste gemist heeft is het contact met vriendinnen: “Sommige moeders van vriendinnen vonden het in het begin best wel een beetje eng en soms nu ook nog wel.” Ook familiegebeurtenissen gingen vaak niet door. Jammer, want ze heeft een creatieve oma die graag met haar knutselt.

Haar moeder werkt in de zorg en dat geeft wel wat meer risico op besmetting met het coronavirus. Zelf is Merle niet angstig voor corona. Veranderingen door corona zijn er voor haar niet veel geweest. “Behalve dat je je wat meer bewust bent voor de veiligheid van iedereen; ik ben veiliger gaan denken” aldus Merle.

Alle hobby’s zijn gewoon doorgedaan: ze zit op pianoles en op voetbal. Ze vindt het wel jammer dat er nu geen wedstrijden meer gespeeld mogen worden met andere voetbalclubs.

Ze knutselt en tekent graag, dat wordt door deze tijd wel gestimuleerd. Ook heeft ze een schildersezal en maakt ze schilderijtjes, waar ze best trots op is.

DOESJKA ERTSEN

“Het voelt als een cocon.”

“Deze tijd is saai en suf. Je wordt wakker, gaat eten, gaat naar boven achter je computer werken, tussen de middag eten, weer naar boven, eten, televisie kijken en de volgende dag hetzelfde. Het verschil tussen werk en privé wordt kleiner.

Mijn collega's mis ik enorm. Het informele contact, de gesprekjes, het koffie drinken, de toevallige ontmoetingen. Het voelt als een cocon, met af en toe een tentakel via internet naar mijn collega's en vrienden. En dan vraag ik me af hoe uit de cocon te komen.

Ik zoek afleiding om die saaiheid te doorbreken: de tuin, wandelen, piano spelen, zeilen en kleien. Ik maak het liefst vrouwenfiguren. En dieren. Paarden en katten vind ik leuk om te maken. Lekker bezig zijn, nergens over nadenken, radio 2 op de achtergrond, uit de waan van de dag.

In het begin vond ik de coronatijd best spannend, de lege rekken in de winkel en zo, welke kant gaat het op? Daarna werd het meer berustend.

Voor ons als gezin is er niet veel veranderd, voor de kinderen is het niet leuk. We vinden er wel een weg voor. We kunnen ook niet anders, we moeten wel. Ik hou me aan de regels, zie weinig mensen, draag een mondkapje. Het enige voordeel is dat ik 's morgens langer kan slapen omdat ik geen reistijd heb. Ik ben wel blij dat ik in Tricht woon, niet drie hoog achter, veel ruimte, rustig, heerlijk.”

FELINE HAMMER

“Het meest waardeloze was dat ik mijn opa en oma niet kon knuffelen.”

Feline is 11 jaar en zit in groep 7. Wat zij het meeste heeft gemist, is school en toneel. Ze zit op paardrijden maar dat kon gelukkig wel doorgaan in de buitenlucht. “In het begin mocht ik niet van het terrein af omdat mijn ouders dat heel erg spannend vonden en ik kon toen ook niet met vriendinnen spelen.” Gelukkig kan ze nu wel haar vriendinnen zien.

Voordeel was er eigenlijk niet echt voor Feline. Ze vond het best wel waardeloos. “Het meest waardeloze was dat ik mijn opa en oma niet kon knuffelen, gelukkig nu wel, als zij of ik getest zijn.” Ook kinderfeestje gingen niet door en verjaardagen konden niet gevierd worden.

Een paar familieleden van Feline hebben wel corona gehad, maar die woonden niet hier in de omgeving.

Wat betreft school vindt Feline het wel een nadeel dat je na de online les niet meer met elkaar kunt praten. Ook lijkt het haar voor de bijlesjuf belastend als ze een keer per week de opdrachten komt halen en brengen. “Maar mijn bijles is nu persoonlijker en met online school heb je meer vrije tijd, dan kun je wel doen wat je zelf leuk vindt.”

Rond de kerst heeft ze koekjes gebakken voor oudere mensen. Deze koekjes werden in zakjes gedaan met een zelfgetekende kerststicker erop. Daarna heeft ze de zakjes uitgedeeld aan de oudere mensen in haar buurt.

Feline is een grote dierenvriend en er zijn veel huisdieren. Rond het huis lopen kippen en hanen. Ze heeft één lievelingskip ‘Streepje’, die ze zelf heeft grootgebracht. Daar kan ze veel anekdotes over vertellen. Haar grote passie zijn flamingo’s en dat mag iedereen weten. Ze heeft een ‘flamingokamer’ waar ze heel erg trots op is!

BEN, INGRID, MARIEKE EN WOUTER VOS

“Corona heeft ons als gezin dichter bij elkaar gebracht”

Ingrid: “Het heeft ons allemaal geraakt. We werken alle vier in de zorg.”

Wouter: “Ik zou op wereldreis gaan, maar kreeg een week voor de lockdown een relatie. Ik werkte tijdelijk in een verzorgingshuis, daar ben ik gebleven. Ik ging niet op reis, maar heb veel meegemaakt: veel dode mensen, agressie van familieleden. De eenzaamheid vond ik heftig, mensen in hun donkerste uren.”

Marieke: “Ik kon mijn studie af gaan maken, dacht ik. Ik had eindelijk een stage in het ziekenhuis, wat ik graag wilde. Ik ging net op kamers in Utrecht, verheugde mij erop om met huisgenoten op stap te gaan... toen kwam corona. Ik kon gelukkig alles wat gebeurde professioneel houden, thuis kon ik het goed kwijt.”

Ben: “Soms liep ik 17 kilometer op een dag en kreeg ik 81 telefoontjes. Als ik 's avonds thuis kwam ging ik douchen en aan tafel. Dan kwamen de verhalen. Wat heb jij mee gemaakt, en jij? En daarna muziek maken, afreageren.”

Ingrid: “Het leek wel oorlogstijd; de onduidelijkheid en onzekerheid. Dreigend ook: het was stil om het ziekenhuis, nauwelijks reguliere zorg, bewakers, mensen met korte lontjes. En in het begin geen bescherming!”

Ben: “Ik heb dingen voor elkaar gekregen die ik nooit had gedaan. Het verschil kunnen maken voor mensen.” Ingrid [lachend]: “Hij is een stukje menselijker geworden.”

Marieke: “Ik heb het gevoel dat ik sociaal gezien heb stilgestaan.”
Wouter: “Ik vond het geen verloren jaar, ik ben door alles volwassener geworden.” Ingrid: “Ik ben super trots op hoe zij het hebben gedaan.”

LEO EN INEKE STOLK

“Veel van wat we ‘gewoon’ vonden, ben ik meer gaan waarderen.”

Leo: “Wat ik het meest gemist heb? Mijn kapster!” Ineke: “Effetjes ergens naar binnen lopen voor een kopje koffie!” Leo: “Een van onze hobby’s is geocaching, en dan drinken we natuurlijk normaliter altijd ergens een kopje koffie...” Ineke: “en even ergens plassen, dat kan ook niet meer...” Leo: “dat is vooral voor jou heel lastig.”

Wat helemaal is weggefallen, zijn de verjaardagsvisites. Leo: “We hebben geen auto, dus doen alles met het openbaar vervoer. Maar in het afgelopen jaar dachten we: ‘zullen we dat nou wel doen?’ En dan bleven we thuis.” Ineke: “We waren afgelopen jaar 40 jaar getrouwd. Daar hadden we een enorm feest van willen maken. Maar dat doen we dan wel met 41!”

Leo: “Mijn moeder is vorig jaar begin april overleden. We hebben gelukkig heel goed afscheid kunnen nemen. Heel anders dan de verhalen die je vaak hoort over mensen die eenzaam stierven in verpleeghuizen. Wat ik wel lastig vond, was dat we de hele uitvaart met de begrafenisondernemer telefonisch moesten regelen. De uitvaart zelf was overigens heel fijn. We waren met de dominee erbij met z’n negenen, en het werd een heel intieme en persoonlijke afscheidsbijeenkomst.”

Corona bracht ook nieuwe dingen, zoals wandelen met buurvrouw Saskia! Ineke: “Dat deden we in het begin elke dag. Toen het weer slechter werd, is er een beetje de klad ingekomen, maar we zijn sinds kort weer begonnen!”

Leo: “De afgelopen tijd heeft mij duidelijk gemaakt dat het niet vanzelfsprekend is dat we alles maar kunnen doen wat we willen. Het gevoel is een beetje te vergelijken met 1995, toen we weg moesten voor het stijgende water. Positief gezegd: veel van wat we ‘gewoon’ vonden, ben ik meer gaan waarderen.” Ineke: “Al met al kan ik niet zeggen dat corona een negatief stempel op ons leven heeft gezet. Natuurlijk leven we voorzichtig en nemen we de maatregelen in acht, maar verder heeft het tot op heden niet echt grote impact gehad.”

RICKIE HOL**“Eigenlijk ben ik gewoon een beetje hetzelfde.”**

“Corona begon toen mijn broertje zes werd, toen zaten we op zijn verjaardag de persconferentie te bekijken. Bij mij voelt het gewoon niet zo als crisis. Eigenlijk ben ik gewoon een beetje hetzelfde. Het is niet heel erg veranderd. Mijn verjaardag was in oktober. Die hebben we gewoon een paar dagen gevierd. Drie mensen mochten allemaal een uur komen en dan weer de volgende. Op afstand. Mijn opa en oma en tante mochten wel de hele dag, want dat was dichtbij. Ik heb evenveel cadeautjes gehad en alsnog een nieuwe kamer gekregen.

Papa en mama moeten allebei gewoon werken. Papa brengt ‘s nachts bloemen naar de veiling. Dan slaapt ie tot 10 uur. Ik werk naast zijn slaapkamer, dus ik moet zachtjes praten. Als ik de beurt krijg, moet ik hardop lezen. Dat is dan wel weer lastig.

Ik ben wereldberoemd geworden door mijn Chromebook. Die was kapot. Heel veel mensen hebben geprobeerd om het op te lossen en iedereen kende daardoor mijn naam. Het was superingewikkeld. Ik zit ik nu op school te werken. Dan weer met iemand samen, dan weer met een ander Chromebook. Elke keer anders. Al mijn presentaties zijn weg. Maar die heeft de juf gelukkig nog.

Ik heb wel presentaties gegeven aan de juffen, alleen niet met mijn stem. Dat mis ik wel een beetje, maar nu doe ik het voor mama en papa of opa en oma. Over poezen en over zeepaardjes. Het lijkt me ook leuk om bij het dorpshuis iets te presenteren. Of bijvoorbeeld om bij de Bloesemtocht vragen te stellen aan een wandelaar.

Vroeger ging ik na school naar de speeltuin maar nu meestal skeeleren. Eerst was ik heel bang en lagen ze in de kast. Mijn vriendin zei: “Pak ze gewoon, dan gaan we het leren.” Ik zei tegen mezelf: “Je kan het!” En het ging heel goed. Ik ben maar een paar keer gevallen. Dus ik dacht helemaal niet goed over mezelf. Ook speel ik vaak spelletjes met mijn broertje. Fortnite op de Switch.”

interview: Marijke van den Bosch, foto: Vivien de Laak

HANS HEIKOOP

“Ik denk wel dat er veel gaat veranderen.”

“Het begon heel rationeel. De organisatie waarvoor ik eindverantwoordelijk was, verzorgt overledenen en beheert mortuaria in ziekenhuizen en op Schiphol. Ik moest direct aan de slag met protocollen om overledenen over te dragen aan uitvaartverzorgers, repatriëren naar Nederland of hun land van herkomst etc. Toen ik op een zondag een dienst meedraaide in het ziekenhuis kreeg ik een beter beeld van de hectiek waaronder mensen werken en overlijden. De onmogelijkheid om afscheid te nemen, de impact van het dragen van beschermingsmiddelen. Corona werd een meer persoonlijke beleving, maar bleef werkgerelateerd. Ik kwam op plekken waar grote risico's waren en toch was ik niet zo bezig met de risico's om besmet te raken.

Eind december nam ik afscheid van mijn werk om mij, samen met Meiny, mijn echtgenote, nog meer te richten op het vrijwilligerswerk op de Leidsche Hoeven. Het werken met mensen met een verstandelijke beperking, het restaureren van de eendenkooi, het fokken van brandrode runderen, agrarische grond ombouwen tot dotterbloem-oiland. Net voor de kerst bleken we echter allebei besmet. Toen werd corona pas echt persoonlijk. We zijn flink ziek geweest. Gelukkig heb ik behalve mijn echtgenote, niemand besmet.

Wat ik heftig vind zijn de publieke discussies. Sommige mensen reageren best stevig en gevoelig als het gaat over risico's. Wat ik het meeste mis is het persoonlijk contact. Ik ben een mensenmens. Mondkapjes vind ik vreselijk. De elastiekjes en mijn hoortoestellen verdragen elkaar slecht.

Corona heeft ons iets te zeggen. Het geeft een extra stimulans om na te denken. Je kunt elk moment stil komen te staan. We zijn op deze wereld om God en onze naaste lief te hebben en te dienen. Ik heb door mijn werk en door corona de betrekkelijkheid van veel dingen ingezien en ben dankbaar dat we beiden gespaard zijn gebleven. Ik denk wel dat er veel gaat veranderen. We zijn nu nog een calamiteit aan het bestrijden. Maar het doet iets blijvends met mensen.”

interview: Marijke van den Bosch, foto: Vivien de Laak

ELLEN VAN LITH**“Nog bewuster bezig zijn met een gezonde leefstijl.”**

“Ik kom uit een gezin van zeven en in de coronaperiode heb ik het meest mijn familie gemist. Een van mijn broers heeft drie kinderen en die hebben allemaal vrij kort na elkaar een kind gekregen, een soort kleinkinderen explosie. We hadden ons zo enorm op Pasen verheugd, met al die kinderen erbij. Daarnaast mis ik de spontane dingen, gewoon ergens een lekker kopje koffie doen. Heel basaal eigenlijk!”

Ik vind het erg moeilijk me over te geven aan iets waar ik eigenlijk niet zo het nut van inzie en ik hou er helemaal niet van als mensen elkaar de maat nemen over het wel of niet naleven. Ik heb een eigen bedrijf in rouwondersteuning en ben gespecialiseerd in het ondersteunen van naasten van zelfdoding. Ik ben coach, therapeut en specifiek op dit onderwerp ook een ervaringsdeskundige. Dit doe ik nu al een paar jaar en ik probeer mijn praktijk op te bouwen. Dat is lastig in deze coronatijd.

In mijn rouwperiode had ik het gevoel, ik moet uit mijn comfortzone, ik moet iets gaan doen wat heel idioot is. Daar had ik toen zo'n behoefte aan, mijn leven lag zo overhoop. Toen ben ik begonnen met ijszwemmen, terwijl ik een enorme koukleum was. Dat heeft deze periode me wel gebracht, nog bewuster bezig zijn met een gezonde leefstijl en vertrouwen hebben in je eigen lijf.

Van nature ben ik een blijmoedig en veerkrachtig mens. Ik kan me redelijk makkelijk aanpassen en me over dingen heen zetten. Tijdens mijn rouwperiode ben ik begonnen met het opschrijven van drie dingen per dag waar ik dankbaar voor ben. Dat zijn soms hele simpele, maar mooie dingen waarvan ik soms denk: goh als ik daar nou niet op gelet had, was dat zomaar aan me voorbij gegaan. Er is namelijk nog zoveel wel, dat heb ik wél geleerd!”

PHILIP VAN DEN HEILIGENBERG EN CEES-JAN VAN DER ENDE

“Heerlijk zo’n eigen stek met veel **ruimte**”

“Sinds november 2019 wonen wij in Tricht. Wij komen vanaf een monumentaal hofje uit hartje Utrecht.” Integreren is lastig vanwege corona. “Wij kennen hier nog niet zoveel mensen. Natuurlijk wel de kaasboer, de mensen van Middelkoop, Herman de tuinman, en wij kopen regelmatig spulletjes bij de stalletjes in het dorp.”

Philip (links op de foto) mist het sporten en de cursus Frans in het Dorpshuis, dé plek om mensen te ontmoeten. Cees-Jan vindt het wel meevallen: “Dat heeft te maken met hier wonen. Je kunt gaan en staan waar je wilt. De afstand tot mensen is bijna natuurlijk. Dat is in de binnenstad niet zo.”

Naast dat Philip NT2-les geeft aan vluchtelingen zijn beide werkzaam in de reisbranche. De extra vrije tijd die zij onbedoeld kregen is goed gebruikt. “We hadden nu tijd om onze B&B klaar te maken en de tuin op te knappen. En we zijn blij dat ondanks corona de gasten onze B&B weten te vinden.”

Voor hun werk zijn beiden toch nog af en toe in het buitenland. “Het is jammer dat de mensen hier zo klagen over de genomen maatregelen. Je moest eens weten hoe het er in andere landen aan toe gaat.” Zelf maken ze van de nood een deugd en in plaats van een bezoekje aan de sportschool of het Dorpshuis, verkennen zij hun nieuwe woonomgeving te voet of per fiets.

De passie van Cees-Jan, als allround fotograaf vliegtuigen fotograferen over de hele wereld, staat momenteel op een laag pitje: “Ik kijk er naar uit om het weer op te pakken.” Philip heeft het schilderen weer opgepakt en gaat meer hardlopen. Samen spelen zij nu vaker een gezelschapsspelletje.

Ondanks alle beperkende maatregelen vermaken zij zich uitstekend. “We missen wel de knuffel of arm om je heen, maar er is ook meer rust. Het voelt een beetje back to basic. Heerlijk zo’n eigen stek met veel ruimte.”

interview: Jacqueline van Kessel, foto: Ab Donker

ESTHER EN INGE VAN DER SCHAGT

“Het beseft dat je niet alles zelf in de hand hebt.”

De zussen Esther (l) en Inge (r) studeren beiden nog. Esther volgt een verpleegkunde opleiding in Utrecht en zit in haar laatste jaar. Zus Inge volgt een master Medical Engineering aan de TU/e in Eindhoven.

Tijdens de eerste lockdown was Esther bang dat haar stage in het water zou vallen. “Ik werd naar huis gestuurd. Gelukkig maar voor 1 week. Die week heb ik goed gebruikt. Ik heb vrij impulsief een harp gehuurd en mezelf aangemeld op een datingsite.” Even later zag haar wereld er totaal anders uit: tóch stage kunnen lopen én vriend David ontmoet. De harp heeft het 5 maanden volgehouden...

Inge startte met haar afstudeeropdracht aan het UMC in juni 2020 maar zat al vanaf april thuis. Haar master is voornamelijk online en een dag per week doet zij onderzoek in het UMC. “Het was zoeken naar de juiste motivatie, maar het gaat nu heel goed.” Ze hoopt haar master binnenkort af te ronden.

Wat mis je het meest? Inge: “Het gemak om met vrienden af te spreken. Nu moet je alles heel goed plannen.” Esther mist vooral het uitkijken naar iets leuks: “Zoals bijvoorbeeld een weekendje weg.” Het brengt ook goede dingen met zich mee: “We spelen meer spelletjes en kunnen nu meer lunchen en praten veel met elkaar. Meer familietijd!”

Het moeilijkst vinden zij hoe verschillend mensen met de maatregelen omgaan en hoe je daar zelf weer mee omgaat. “De een is wat strenger, de ander juist niet. Dat kan heel snel spanningsvelden creëren.”

“Er is nu meer tijd voor nieuwe hobby's of andere creatieve dingen”. Inge heeft zich gestort op het maken van zeepjes. Heel veel zeepjes... en Esther kookt en bakt veel. En als je nu vraagt wat corona hen gebracht heeft dan is het eenduidig antwoord: “Het beseft dat je niet alles zelf in de hand hebt.”

interview: Jacqueline van Kessel, foto: Tom de Bruin

ROSANNA DE JONG**“Eigenlijk vind ik alles niet heel erg.”**

“Vorig jaar heb ik mijn beugel gekregen. Toen hij er in zat dacht ik Wauw! Nu heb ik echt een beugel!

Ik heb vorig jaar veel nieuwe dingen geleerd. Zoals koken samen met mijn moeder. Vroeger zag ik dat mijn zus mooie tompoucen of een mooie taart maakte. En dan kwam ik aan met mijn simpele taart. Nu maak ik zelf mooie dingen helemaal alleen, bijvoorbeeld een appeltaart.

Het is saai dat ik niet meer met mama mee kan boodschappen doen of mee naar het dorp. En vroeger gingen we wel eens zwemmen met familie, maar dat hebben we nu niet gedaan. Dat zal dit jaar denk ik ook niet zijn. Als ik de toespraken van de minister hoor denk ik soms: “Kan het nog erger?”.

Maar eigenlijk vind ik alles niet heel erg. Op zich zie je andere kinderen uit de klas wel. Online. In de pauzes. En na school spreken we met zijn allen af in de speeltuin. Papa en mama werken op de markt en hebben zes weken thuis gezeten. Toen konden ze meer met mij doen. Dat vond ik fijn, maar ook jammer voor hun en voor de klanten die iets te eten wilden kopen.

Thuisles is wennen. Als je iets niet snapt moet je chatten. Als de juf de vraag niet snapt belt ze je op. Vroeger hadden we tot 3 uur school maar nu hebben we ook filmpjes. Dan kan je bijvoorbeeld naar de tandarts gaan en later de les afmaken. Meestal zijn we om 12 uur klaar en in de zomer zat ik de rest van de middag in ons zwembad. We hadden een nieuwe, een grote, want mijn zus, broertje en ik waren groter geworden. Ik heb ook veel spelletjes op de trampoline gespeeld. We hadden een touw aan de boom vastgebonden. Daar gingen we onderdoor, of overheen. Dan ging het touw steeds hoger.

Mijn wens is dat iemand mooie foto's van mij maakt in de lente bij die boom, dan zitten er hele mooie roze blaadjes aan. Op de foto met losse haren? Oké maar dan ziet het er uit als een leeuw, kijk maar!”

AURÉLIE HARSHAGEN**“Ik heb veel nieuwe liedjes **geschreven**”**

“Voetbal ging opeens niet meer door en ik kon steeds minder mijn vriendinnen zien en dat is echt niet leuk. Het moeilijkste vind ik dat ik niet naar school kan, want zelf naar school gaan en je vriendinnen zien, vind ik het leukste.

Ik kon niet naar school. In het begin hebben we instructie gehad via filmpjes en dat was niet leuk. Nu hebben we online lessen en kan je alle kinderen op het scherm zien. De kat loopt wel eens op mijn toetsenbord en dan verstuur ik hele rare dingen in de chat.

Als ik iets niet snap, steek ik mijn hand op en dan legt juf het uit, maar ik moet ook wel eens van alles uitzoeken. Meestal ben ik na een dag wel helemaal op.

Ik chill vaak op mijn kamer. Dan scroll ik in mijn telefoon. Ik dans en maak soms zelf dansjes. Ik speel met de hond en leer de hond nieuwe kunstjes. Ik step graag en speel met mijn broer buiten.

Ik vind het zielig voor mensen dat ze zich onzeker voelen en bang zijn om ziek te worden en dat ze nu niet naar buiten gaan. In het begin kon ik niet meer naar mijn opa en oma en toen hebben we heel lang gekletst onder hun balkon. Nu kan ik wel weer naar mijn opa en oma toe.

De coronatijd heeft ook wel wat opgeleverd. Ik heb veel nieuwe liedjes geschreven. De meeste gaan over vriendschap. En ik heb een hele mooie tekening voor mijn opa en oma gemaakt met de hele familie erop. Dat was veel werk, want we hebben een grote familie.”

DENNIE VAN OORT

“Ik mis wel het gewone onderlinge contact.”

“Ik werk in de horeca en half maart moesten we dicht. Om de tijd goed te gebruiken hebben we toen een kookboek gemaakt over barbecueën. Ik heb geholpen met het bereiden van de recepten die gefotografeerd moesten worden, dat vond ik wel heel erg gaaf om te doen.

Helaas moest het restaurant daarna toch definitief sluiten. Gelukkig heb ik snel ander werk gevonden maar het was wel een omschakeling: van een Michelin-restaurant naar een bistro annex cafetaria. Wat leuk is: ik heb nu een soort van semi-leidinggevende functie. Dat gaat me tot nu toe aardig goed af maar het heeft wel tijd gekost, echt een uitdaging!

Ik ben geen uitgaanstype maar ik mis wel het gewone onderlinge contact; wat vroeger normaal was, dat is het nu niet meer. Omgaan met vrienden is minder geworden maar ik heb wel leuke collega's.

Hobby's heb ik niet echt. In mijn examenjaar ben ik gestopt met conditietraining bij de sportschool; dat mis ik nu wel. En soms verveel ik me, dan ga ik tv-kijken, Netflix, of met de hondjes lopen. Maar mijn leven is niet eens zo heel erg veranderd sinds corona.

Ik erger me wel aan mensen die nu zo moeilijk doen. Gewoon even doorzetten! En waarom ga je rotzooi trappen als mensen het toch al zo moeilijk hebben, gooien met terrasstoelen bijvoorbeeld? Je moet ermee dealen. We kunnen wel bij de pakken neer gaan zitten maar hoe eerder we ons aanpassen, des te eerder we het normale leven weer op kunnen pakken.

En wat helemaal mooi is: bij m'n nieuwe baan heb ik mijn huidige vriendin ontmoet!”

FLORIANNE VAN LAAR

“24 uur op elkaars lip, daar moest ik wel even aan wennen.”

Florianne van Laar, jeugdverpleegkundige op het consultatiebureau, is getrouwd met Joost en moeder van Sara en de pasgeboren Jilles. “Wat ik in de coronatijd het meest heb gemist is het samenkomen en de gezelligheid die dat met zich meebrengt. We hebben een grote vriendenkring en de agenda was eigenlijk altijd vol afspraken. Met elkaar eten, terrasje pakken.

We kwamen alleen nog op de werkplek om de kinderen te vaccineren. De opvoedkundige gesprekken waar we normaliter voor op bezoek gingen bij de mensen thuis, deed ik telefonisch vanuit huis. Die nieuwe situatie van thuiswerken van mijn man en mij, vierentwintig uur op elkaars lip, met een kind van twee en misselijk zijn omdat ik zwanger was, daar moest ik wel even aan wennen. Gelukkig lukte dat vrij snel.

Na de tweede golf van corona hebben we de spreekuren wél door laten gaan. De behoefte hieraan was toch groot. De andere kant van corona was wel dat er veel meer rust kwam. We kregen meer besef van de dingen die er echt toe doen: ons gezin en de tijd die we daaraan besteden. Ongetwijfeld zal het er weer in sluipen, maar wat meer tijd reserveren voor onszelf en iets meer rust, dat proberen we ná corona wel iets beter te bewaken.

Ik vond het ook heel apart om met zwangerschapsverlof te gaan in deze tijd. Tegelijkertijd mis ik het erop uitgaan minder omdat je toch al gebonden bent door de ritmes van de kleintjes. Ik wil dus echt niet klagen! Van sporten komt even niets. Mijn vrije tijd besteed ik aan de kinderen en daar geniet ik van!

Hoewel ik, zeker met de gebroken nachten, mijn zwangerschapsverlof zeer waardeer, heb ik nu wel veel zin om weer met mijn werk te beginnen. De noodopvang heb ik zojuist geregeld. Dat we in coronatijd Jilles hebben gekregen en het toch maar mooi met elkaar hebben gerund, daar heb ik een heel goed gevoel aan overgehouden.”

interview: Els van Breukelen, foto: Björn van Diejen

ALI VAN ITERSON**"Ik blijf wel altijd positief."**

"In de eerste lockdown vond ik er niks an. Stond ik daar achter het raam te praten, zette mijn kleindochter de boodschappen op de keukentafel en die riep dan "Oma, stort het geld maar! Doeg". En weg was ze. Mijn kinderen en kleinkinderen zijn heel voorzichtig met mij. Ik ben zelf in wezen veel vrijer. Ik zit harder over mijn (klein)kinderen in dan over mijzelf. Als het met hen goed gaat, gaat het met mij goed.

In de eerste lockdown mochten er nog wel meer mensen op bezoek komen. Dat was prettiger dan nu. Broers en zussen kwamen niet. Ik kon ook niet naar mijn zieke schoonzus die op 1 april 2020 is overleden en heb op de tablet naar de crematie moeten kijken. Op 5 december overleed mijn schoonzus uit Dordrecht. Daar ben ik wel geweest, maar ook zo raar... je hebt geen afscheid kunnen nemen terwijl we wel altijd heel groot waren met elkaar.

In de winkels kon ik mij weleens ergeren. En het zijn niet alleen de jongeren die het doen hoor! Het zijn ook heel vaak ouderen.

Hoe ik de tijd ben doorgekomen? Al mijn activiteiten ben ik kwijt: de handwerkgroep in Geldermalsen, de quiltcursus in Culemborg en de quiltgroep in Buren, de crea-avonden, aanschuiftafel en koffieochtend in het Dorpshuis. Natuurlijk kan ik thuis wel wat maken, maar daar heb ik totaal geen zin in. Hoe dat komt weet ik niet. Lezen, puzzelen... na vijf minuten ben ik het al zat. Soms fiets ik even een rondje of ik ga naar de markt.

De telefoon is voor mij belangrijker geworden. Ook ben ik actief op mijn tablet, Facebook en in de groepsapp van de quiltgroep. En via Zoom heb ik meegedaan aan de bingo van het Dorpshuis. Dat vond ik heel gezellig!

We hebben al veel meegemaakt. Oorlog, windhoos, evacuatie en nu dit. Maar ik blijf wel altijd positief."

interview: Willy Roberti, foto: Dirk Schmidt

BEAU VAN AMEROM

”Ik mag elke week bij twee vriendjes spelen.”

Wat Beau het moeilijkst vindt zijn de strenge maatregelen. Daardoor kon hij aan het begin van corona niet meer naar school, en nu voor de tweede keer ook niet meer. “Het is niet echt fijn om met twee oudere broers altijd thuis te zijn.” Hij zou liever naar school gaan, daar kan hij wat rustiger werken. “Maar soms ook niet, hoor! Ik denk wel dat ik thuis wat beter leer, want papa of mama en mijn broers helpen mij daarbij.” Gelukkig ziet hij de juf nog wel via het online lesprogramma ‘Homeschooling’.

Wat hij ook best moeilijk vindt, zijn de vele besmettingen en mensen die dood gaan aan corona. Beau vertelt dat een vader van een vriendje van zijn broer in coma ligt. Thuis wordt er in familieverband regelmatig over corona gepraat en Beau leeft erg mee met mensen die het hebben. ij heeft het er ook wel met vriendjes over.

Gelukkig ziet hij opa en oma nog, daarin is eigenlijk niets veranderd. En vriendjes mogen, net als vóór Corona, komen spelen. Hij gaat regelmatig naar hen toe. ”Ik mag elke week bij twee vriendjes spelen.”

Beau zit op hockey. Dat ging gewoon door. En als je je thuis wel eens verveelt? “Dan kan ik naar buiten op de trampoline of ga ik sporten op zolder.” Vind je dat er echt veel veranderd is door corona? “Eerst waren er niet zulke strenge maatregelen en mocht je gewoon naar school en nu niet meer.” Verder vindt Beau dat er voor hem niet echt veel veranderd is.

Over de vraag waar hij in coronatijd voor zichzelf het meest trots op is moet Beau lang nadenken: “Dat ik heel slim ben.”

INDY VAN DORRESTEIN**“Leuke kaartjes maken voor oudere mensen.”**

Indy zit in groep 8 van de basisschool Op 't Hof-De Malsenburg en is 10 jaar. “Ik heb heel veel gemist. Vooral alle sociale contacten en de uitjes, bijvoorbeeld naar de bioscoop gaan. Alleen wandelen kon altijd. En als je héél veel ging wandelen dan was het best koud en dacht ik waarom zou je dit eigenlijk doen?”

Ik zit veel op mijn telefoon. Dat is niet heel goed, maar mijn ouders vinden dat in deze tijd niet erg omdat het best wel begrijpelijk is. Ik bel ook veel met vriendinnen.

Wat wél leuk is aan deze tijd, is dat we met z'n allen best veel thuis zijn en dat is heel gezellig! Ik ben gaan tekenen wat ik eigenlijk nooit deed, maar dat vind ik leuk. Mijn sport is korfbal. Dat was heel lang niet mogelijk, maar inmiddels kan dat weer. We zijn gevraagd naar buiten gegaan. Binnen korfballen is nu met corona niet mogelijk, maar het is fijn om dat weer te doen.

Paardrijden doe ik ook graag. Dat is ook wel even gestopt, maar toen heb ik privélessen gehad en daarna ben ik overgestapt naar een andere manege waar de lessen elke week doorgaan.

In de eerste lockdown vond ik school heel lastig. Het was allemaal nieuw, concentreren was moeilijk. Soms was je snel klaar en soms niet. Nu is er een andere manier van online lesgeven gekomen, met een rooster van 8.30 tot 14.00 uur. Dit is de grootste verandering in deze tijd.

Wat mij een goed gevoel geeft is dat we met de leerlingenraad hebben bedacht om leuke kaartjes te maken voor oudere mensen.”

TOSH MULLER

“Ik kan beter tekenen dan ik dacht”

“Wat ik het meest heb gemist is dat ik met vrienden kan afspreken, dat we met zijn tweeën boodschappen kunnen doen, dat ik met de trein kan reizen en naar de dierentuin kan gaan. Ik hou erg van dieren.

Het leuke aan deze tijd vind ik samen (bord)spellen doen, zoals Stratego en Hotel of creatieve dingen doen.

In mijn vrije tijd ben ik aan het gamen, filmpjes kijken, spelletjes op de telefoon aan het doen, lego bouwen en tekenen. Met mijn moeder loop ik elke dag door Tricht en we spelen buiten met de bal. Sporten doe ik elke week bij de fysiotherapie. Daar doe ik dan onder andere de loopband en het roeiapparaat. Verder help ik mijn moeder en ga ik graag naar mijn oma.

In het begin was ik vooral bang voor de corona, omdat ik het niet begreep. Het deed me denken aan een horrorfilm, waarbij een virus de hele wereld vernietigt. Later werd het meer ‘gewoon’ en was ik niet meer bang. Ik ben in het begin ook wel boos geweest, maar ik weet dat dit geen zin heeft. Ik heb leren accepteren dat nu niet alles kan. Maar ik baal wel van dat hele coronavirus hoor!

Wat ik in deze periode heb ontdekt, is dat ik beter kan tekenen dan ik dacht. Daar ben ik trots op. En op kerstavond heb ik samen met mijn moeder cupcakes gemaakt. Die hebben we in Tricht naar mensen gebracht die we wilden laten weten dat we met kerst aan ze denken!

Wij hebben thuis veel humor, wij lachen veel samen.”

TEAM X - VV TRICHT

Voetbal, vrienden, zaterdagdingetjes, kleedkamergein, bier drinken en toen... corona

Wat de mannen het meeste missen? “DE KLEEDKAMER!”

De lachers op je hand, maar als je er even over doorpraat dan zit het toch wel diep. Het gemis van ergens naar uitkijken, het samenzijn en lol maken. “Ineens moet iedereen een andere dagbesteding zoeken en hoe doe je dat als alles dicht is?”

Dan zoek je nieuwe hobby's: stoofpotjes koken, “dat duurt zo lekker lang”, klussen in huis, wandelen of vasthouden aan wat je al deed: “survivalen bij 't Wilgje.” Of je organiseert met een teamgenoot een online quiz met voor iedereen een goodiebag om thuis mee te doen. “De behoefte aan contact blijft”.

Het moeilijkst is de onduidelijkheid van wat wel of niet mag en elke keer de aanpassingen hierop. “Als team proberen we ons aan de steeds veranderende regels te houden. En dan de mensen die zich niet aan de regels houden!” Om je groen/wit te ergeren.

Thuis studeren valt niet mee: de hele dag op je kamer met een laptop. Dan ben je superblij met een stage buiten de deur! Wat werk betreft zijn de tegenstellingen in het team groot. Sommigen kunnen alleen maar op locatie werken (zoals in het ziekenhuis) terwijl anderen verplicht alleen maar thuis mogen werken. Dat vraagt om doorzettingsvermogen.

Toch levert corona ook wat op. “We waarderen de kleine dingen meer, realiseren ons wat voetbal voor ons betekent en maken bewustere keuzes in contacten, je kunt herstellen van blessures zonder wedstrijden te hoeven missen.” En er is een teamgenoot getrouwd, via livestream te volgen. “We hadden nu meer gasten bij de bruiloft dan er op het feest mochten komen.” Verder ben je meer betrokken bij familie of vier je voor het eerst in 10 jaar weer eens oud & nieuw met je ouders.

geïnterviewden: Peter Meurs, Guus Blaauw, Niels Lentink, Bram Ligthart, Gerhard Verhoeff, interview: Jacqueline van Kessel, foto: Ab Donker

LISA VAN OORT

“Ik beseft dat de vrijheid eigenlijk helemaal niet zo vanzelfsprekend is.”

“Ik ben dol op reizen maar dat kan nu helaas niet. Dit jaar hoop ik klaar te zijn met mijn lerarenopleiding en dan zou ik het liefst een tijd willen backpacken. Naar andere culturen, nieuwe mensen ontmoeten en nadenken over wat ik echt wil.

Voor mijn studie loop ik stage op scholen, maar nu geef ik veel online les. Naast nadelen heeft dat ook zijn voordelen: geen ordeproblemen en ik hoef niet zo vroeg mijn bed uit! Het heeft me ook op het idee gebracht om online lessenreeksen te maken over onderwerpen uit de geschiedenis die in de schoolboeken onvoldoende behandeld worden, zoals de Balkanoorlog en de Arabische lente.

Ik heb het best druk: mijn studie maatschappijleer, vier dagen per week stage lopen, bijles geven online of op locatie. Veel tijd voor hobby's blijft er niet over. Ik knutsel graag: mooie journals maken, reisdagboekjes, knippen, tekenen, foto's maken, superleuk om te doen! En ik heb samen met een vriendin een account opgezet waar we kringloopspullen verkopen die we opgeknapt hebben. Verder ben ik keepster bij dames 1 maar helaas ligt de competitie nu stil.

Ik erger me aan mensen die denken dat corona een griepje is. Rellen? Doe effe normaal! Niemand wil corona en niemand wil de maatregelen maar je moet er maar mee leren leven. Mijn vrienden niet kunnen zien en omhelzen, dat vind ik nu wel moeilijk. Ik ben geen feestbeest maar gezellig een drankje doen en vooral samen kletsen en discussiëren, dat mis ik wel. Ik ben best wel een open boek, zeg maar...

Irritant dat er zoveel onzeker is: ik weet bijvoorbeeld nog steeds niet wat precies de eisen zijn voor mijn afstuderen. En wanneer gaan de scholen weer open, wanneer mogen we weer reizen? Ik beseft dat de vrijheid die we normaal gesproken hebben eigenlijk helemaal niet zo vanzelfsprekend is. Door corona zal ik me voortaan meer afvragen of het echt de moeite waard is wat ik doe of dat ik die tijd beter kan gebruiken.“

